

VARGA ABIGÉL

MAGUNKAT VISSZÜK A SÍRBA

(A dráma első díjat nyert a kolozsvári BBTE színháztudomány szakának fiatalok számára kiírt [\(B\)írod](#) pályázatán.)

Szereplők:

Zeusz/ Rafael

William Stawarski

Hádész/ Korentin

Poszeidón/ Celesztin

Apollón/ Aurél

Aphrodité/ Edvina

Perszephoné/ Kordélia

Artemisz/ Adelina

Jelmezek: Mindenki színes ruhában, majd ünneplőben. Will végig öltönyben. Zeusz fehérben.

Díszlet: Oliüposz (szórakozóhely: mintás fal, bársony kanapé a fal mellett, asztalok, székek, az egyik oldalon egy emelvény, rajta zongora és mikrofonállvány).

ELŐSZÓ

A dráma a mai fiatalokban felvetődő kérdésekre keresi a választ. Muszáj megfelelni? Mi lesz, ha nem fogadnak el? Ha nem érzem jól magam, akkor ez a helyes? Ki vagyok én? Stb.

Felnagyítva van, a szereplők tényleg megpróbálnak egy teljesen új életet kezdeni, ahol a zene, a tánc meg a szórakozás az origó, és semmi más gondjuk nem lehet, kivéve, hogy így sem érzik magukat 100%-ban jól, teljesnek, pedig „az övük a világ”.

William érkezésével szimbolizálni próbáltam a befolyásolható és befolyásolhatatlan dolgok egyensúlyát.

Az önzés, a félelem meg a magány mind megmutatkoznak a szereplőkben valamilyen szinten, és megjelenik az is, hogy tudnának változtatni, de nem teszik, mert gyengeségnek tartják.

Ha a lavina elindul, így is, úgy is le fog érni a hegy aljáig, de akkor is meg lehet menteni pár apró dolgot, és azok az apró dolgok számítanak igazán.

I. FELVONÁS

ELSŐ JELENET

Hely: Olümposz (szórakozóhely).

Zeusz jön. Zene (Planton Karataev: Ocean).

ZEUSZ: Nem lehetett volna egy kicsit másabb? Hogy nem érdekel minket, hogy ki mit gondol. Azt csináljuk, ami minket tesz boldoggá, és nem azt, amit elvárnak tőlünk. Ha először arra tanítottak volna meg minket, hogy magunkat hogy mentsük meg, és csak utána a világot. Mi lesz, ha nem sikerül? Mi lesz, ha elszúrom ezt is? Ha nem tudom hozni a családi színvonalat? Ha nem leszek elég magas? Ha nem leszek elég szép? Ha sose lesz barátnőm? Ha sose fog szeretni senki? Ha én nem fogok tudni soha szeretni senkit? Ha öregként csúnya leszek? Ha fiatalon egy semmittevő mihaszna? Ha az aggodások közepette elfelejtek élni? *(csönd)* Ha nem ezeken kattogtam volna mindig, talán nem félttem volna. Talán máshogy is elértem volna a fényes oldalt. Akkor talán még most is élnék. Mind élnénk... és nem vittük volna magunkat a sírba.

Zeusz ki. Apollón be.

APOLLÓN: Itt egy dolog biztos. Nem vagyunk jól, és nem tudom, hogy süllyedtünk ennyire mélyre.

Zene, mindenki táncol, szórakozóhelyi hangulat (zene: Esti Kornél: A horizont szélén). Apollón ordibálva hátra megy.

WILL: Különös volt ez a pár nap, amit velük töltöttem el. Érdekes emberek. Bátor emberek. A huszoneves emberben az a szép, hogy azt hiszi, az egyetem után már bölcs, tapasztalt és mindentudó. Én is ilyen vagyok. Ha nem rosszabb. De amióta velük találkoztam, olyan akarok lenni, mint ők. Nem is tudom, milyen név illene rájuk. Az elveszettek. Az elfeledettek. A szeretetellenek. Talán ez a legjobb szó rájuk.

Will leül a színpad szélére. Táncolnak tovább.

PERSZEPHONÉ: Állj!

A zene megáll. Megfagy a kép.

PERSZEPHONÉ: Ki az a kis cucci ott?

POSZEIDÓN: Hoppá, hoppá!

HÁDÉSZ: Nem ismerős a tag.

POSZEIDÓN: Fura arcnak tűnik.

APHRODITÉ: Tényleg cucci.

APOLLÓN: Aphrodité!

ARTEMISZ: Mit idiótáskodsz? Most nem mondhatod, hogy nem édes, hát neked is van szemed.

APOLLÓN: Az én húgom ne mind nézegessen cuki fiúkakat.

ARTEMISZ: Kuss legyen!

HÁDÉSZ: Hagyjátok már abba! *(megszólítja Willt)* Hé! Fiú!

Mind odamennek.

APOLLÓN *(suttogja a lányoknak)*: Ti maradjatok hátul. Lehet, hogy veszélyes a tag, de mi megvédünk. Ne para.

PERSZEPHONÉ: Na, ne hülyéskedjél velem! Hé! Ismerünk mi téged?

WILL: Kevéssé hiszem.

APOLLÓN: Ne haragudj meg, tesó, de mi van rajtad?

WILL: Öltöny. Mert? Mi a baj vele?

POSZEIDÓN: Jaj, semmi! Csak fura, hogy minek vagy ebben?

WILL: Miért ne?

HÁDÉSZ: Ne legyetek furák, légy szíves!

APOLLÓN: De most nézz rá, hogy néz már ki.

APHRODITÉ: Szarul, de büszkén! Szerintem pont ettől cuki.

PERSZEPHONÉ: Egy az egyben.

ARTEMISZ: Azért tudjátok, mi jár a fejekben.

FIÚK: Mi?

Lányok nevetnek.

WILL: Bocs, de lemaradtam. Elég rég.

HÁDÉSZ: Azt észrevettük.

Elkezdenek hátrálni. Beúszik a zene (Esti Kornél: Megnyertél mindent). Közben beszélnek, csak a refrénnél nem.

HÁDÉSZ: Tudod, amit biztosra tudunk erről a világról, az az, hogy mi nem hasonlítunk másokra.

PERSZEPHONÉ: Mindenki jön-megy, csak egy cél van. Ledolgozni negyven évet, majd húsz évig még egy öregotthonban csücsükelni.

POSZEIDÓN: De akkor jött a kérdés. Mikor fogunk akkor élni?

APHRODITÉ: De úgy igazán élni. Ahogy talán csak a fiatalok tudnak.

ARTEMISZ: A válasz pedig talán röhejesen is egyszerű volt.

MIND: Soha.

PERSZEPHONÉ: Anyám mondta nekem mindig, hogy: „Tudod, kislányom, mikor majd egyre nősz, fog kellene valami, amitől sikeres lehetsz. Mondjuk ész, akkor meg lehetnél orvos, vagy ügyvéd”. Persze annyi eszem nem volt, amennyi oda kellett volna.

POSZEIDÓN: „Tudod, kicsikém, bármi leszel is, mi büszkék leszünk rád, és támogatunk”, mondták ezt addig, amíg el nem kezdtem mondani, hogy zenész leszek.

APOLLÓN: „Bárhon vagy bárki is legyél!”, de utána elmondja a kivételeket.

ARTEMISZ: Ne legyél zenész!

HÁDÉSZ: Ne legyél színész!

APHRODITÉ: Álmodat kergető bolond kis vitéz!

MIND *(felordítanak)*

ZEUSZ: „Annyi lehetőséged lett volna, de persze nem, erre se vagy képes, annyira lusta vagy. Bár egy kicsit lennél olyan, mint *(sípoló hang)* gyereke, és én is büszke lehetnék rád.”

Mind tovább táncolnak, most már a párok szétmennek, Will bemegy közéjük, és táncolni kezd. Lehalkul a zene, Hádész leül.

APOLLÓN: Gyerekek! Én meg fogok halni!

Mindenki leül valahova.

PERSZEPHONÉ: Tudjuk, Apol.

APOLLÓN: Nem érted te ezt, Percy. Ti itt egyáltalán nem értetek semmit.

PERSZEPHONÉ: Apollón.

APOLLÓN: És én ezt sajnálom. Nagyon sajnálom.

PERSZEPHONÉ: Apollón!

APOLLÓN: Mi van na?

PERSZEPHONÉ: Ne hívj Percy-nek! Már ezerszer elmondtam. Ha becézni akarsz, akkor Perszi, nem Percy.

APOLLÓN *(nevet)*

Mindenki nevet. Megfagy a kép. Apollón odamegy a mikrofonhoz (visszhangzik).

APOLLÓN: Apollón vagyok. 21 éves. A szüleim orvosnak szántak, aztán rájöttek, hogy nem vagyok elég okos, és láttam az arcukon a csalódottságot. Van egy barátnőm, Aphrodité. Meg egy húgom, akivel ikrek vagyunk, de én vagyok az idősebb tíz perccel. Mindennél jobban szeretem őket, és mindennél

jobban félek attól, hogy nekik is csalódást okozom. A család szégyeneként Aurél volt a nevem. Ezért hoztam magam ide. És ezért is viszem el minél hamarabb.

Apollón futva ki.

WILL: Most min nevettek?

Még hangosabban nevetnek.

WILL: Haha, elmaradtam egy kicsit megint.

POSZEIDÓN: Velünk egy párszor még el is fogsz.

WILL: Mert? Ezt hogy érted?

HÁDÉSZ: *(feláll)* Mi a neved. fiú?

WILL: Will.

POSZEIDÓN Will, will. I will. Will what?

WILL: Stawarski. William Stawarski.

POSZEIDÓN: Mi a franc? Mi vagy te, orosz?

Mindenki felröhög.

WILL: Lengyel.

POSZEIDÓN *(törölgeti a szemét)*: Ez kurva jó volt. Isten hozott, Willy. Gyönyörű neved van.

WILL: Veszem észre, hogy tetszik.

ARTEMISZ: Jaj, nem kell úgy mindent mellre szívni, na. Cuki gyerek vagy te. Bírunk.

POSZEIDÓN: Arte, azért vannak határaink, jó-e?

APOLLÓN: Na! De ha befognátok a pofátokat, akkor bölcsességet osztanék meg ifjú barátunkkal.

WILL: Szerintem nem vagytok annyival idősebbek nála...

POSZEIDÓN befogja Will száját.

APOLLÓN: Most megosztom veletek bölcsességeim!

ARTEMISZ: Na, erre nekem innom kell. Hádész!

Hádész odaad egy poharat Artemisznek. Mindenki nevet.

APOLLÓN: Artemisz. Édesanyánk arra tanított volna, hogy mindig tiszteljem a húgomat. Úgyhogy most a legnagyobb tisztelettel kérlek meg, hogy menj a... francba.

Még nagyobb nevetés.

ARTEMISZ *(rákacsint)*: A sok bölcsesség előtt gyere ki velem egy kis friss levegőt szívni. Ki jön?

PERSZEPHONÉ: Én!

APHRODITÉ: Én!

POSZEIDÓN: Én!

APOLLÓN: Nekem maradnom kell. El kell mondanom neki...

HÁDÉSZ: Menjél te is. Én majd beavatom Williamet az élet nagy dolgaiba.

APOLLÓN: Hádész! Egy isten vagy, barátom.

HÁDÉSZ: Nem mondod?

Apollón el. Hádész leül egy asztalhoz.

HÁDÉSZ: Gyere.

Will odamegy.

HÁDÉSZ: Na? Mit szólsz?

WILL: Mihez?

HÁDÉSZ: Hát mihez?

WILL: Érdekesnek találom. Mintha egy más világon élnétek.

HÁDÉSZ *(mosolyog)*

WILL: Min neveltetek annyira? Másodszor értettem, de először...

HÁDÉSZ: Az életen, William. Az élet iróniáján. Magunkon.

WILL: Nem értem.

HÁDÉSZ: Persze, hogy nem érted. Ezért jöttünk el, mert nem értettük, hogy mit miért kell úgy csinálni, ahogy az meg van írva.

WILL: De mi van megírva? Annyi lehetőség van, és...

HÁDÉSZ: Hogy találtál meg minket?

WILL: Mi?

HÁDÉSZ: Hogy találtál erre a helyre? Hogy találtál ránk?

WILL: Én...

HÁDÉSZ: Kerestél? Hallottál rólunk?

WILL: Nem! Vagyis... Várj... Várj!

Keresni kezd valamit a zsebében. Hádész kihúz több kivágott újságcikket egy fiókból, és ledobja Will elé.

WILL (*olvassa*): „Brutálisan meggyilkoltak egy fiatal fiút! Rafael Olszewskire holtan találtak november 17-én egy házibuli már romos helyszínén, egy zongorára fektetve, vérben áztatva. Állítólag barátaival ment a helyszínre, akiknek azóta nyoma veszett. Feltehető, hogy ők követték el a gyilkosságot, de a helyszínelők se ujjlenyomatot, se bármi életre utaló jelet nem találtak, csak annyi a biztos, hogy a fiú 24 órával ezelőtt még életben volt.”

HÁDÉSZ: Olvasd a következőt!

WILL: „Elkezdődött a keresés a hat eltűnt tinédzser után. A rendőrség mindent bevet azért, hogy mihamarabb megtalálják őket, és pont kerülhessen az ügy végére, viszont senki sem látott, hallott vagy tud valamit.”

HÁDÉSZ: 1989.

WILL (*új lapot vesz*): „Hat hónap telt el. Semmi hír a hét elveszetről.”

HÁDÉSZ: 1990.

WILL (*új lapot vesz*): „Három év telt el Rafael Olszewski halála óta. A hét eltűnt barátját nem találták meg, feltehetőleg ők is életüket vesztették, így a keresés befejeződött.”

HÁDÉSZ: 1993.

WILL: De akkor...

HÁDÉSZ: Hadd mondjam el a mi szemszögünkből. 1989, november 23. 18:37. Aurél felvett minket a 4x4-es, bűnronda, sötétkék Ford Rangerével. Én voltam az utolsó. Adelina ott ült...

WILL: Bocs, ezek kik?

HÁDÉSZ: Ja, Aurél Apollón, Adelina pedig Artemisz. Ikrek, folyamatosan heccelik egymást, és úgy tesznek, mintha utálnák egymást, pedig szerintem nem is lennének meg egymás nélkül. Szóval, akkor Artemisz ott ült Apollón mellett, elől, mert veszekedtek, ugyanis Arti akart volna vezetni. A többiek pedig hátul négyen.

WILL: Perszephoné, Aphrodité, Poszeidón meg... Rafael?

HÁDÉSZ: Igen, és én is oda szálltam be. (*nevet*) Vicces volt öten ülni három ülésen. Onnan mentünk a házhoz a szokásos kis bulinkba. Nem tudjuk, kié volt a ház. Csak úgy találtuk, tök jó állapotban volt, és... elfoglaltuk. 17 évesek voltunk. Néhányan 16 vagy 18. Hosszú sztori, hogyan lettünk barátok. De nem akartuk ezt. Nem akarunk elszökni, csak változni egy kicsit. Másnak lenni.

WILL: De akkor nem ti voltatok?

Artemisz jön a takarásból.

ARTEMISZ: Nem. Nem mi voltunk. Amik voltunk, az annyi, hogy fiatalok meg részegek. Egyéb semmi. Jól éreztük magunkat.

WILL: De... Akkor mi történt Rafaellel?

ARTEMISZ: Nem tudjuk. Senki nem emlékszik semmire, totál ki voltunk ütve. Ott jött az ötlet, hogy lépjünk le, és kezdjünk új életet. Ki ne akarná ezt?

HÁDÉSZ: Mikor felkeltünk, minden össze volt törve, és annyit láttunk, hogy Rafael halott. És nem tudtuk, hogy hogy, mert senki kezében nem volt kés vagy egyáltalán senkin nem volt vér...

ARTEMISZ: Csak rohadt nagy úr tátongott bennünk és hatalmas félelemérzet. Meg akartunk szabadulni mindentől és mindenkitől.

WILL: Semmit nem tudtok? Valakinek nem jutott eszébe akár egy kicsi dolog?

Mindenki bejön.

POSZEIDÓN: Na, ki akar egy kicsikét bulizni? Arti?

ARTEMISZ: Hát már hogyan akarnék. Gyertek ti is.

Zene (Esti Kornél: Akik élnek).

WILL (*suttog*): Ezek után hogy tudtok csak így bulizgatni? Nem fáj vagy valami?

HÁDÉSZ: De. Rohadtul fáj, de amíg a zene elég hangos, nem halljuk a gondolatainkat.

Mindenki táncol.

MÁSODIK JELENET

Perszephoné táncol, Will az egyik asztalnál áll, a többiek a székeken/földön alszanak.

PERSZEPHONÉ: Nem jössz?

WILL: Mi?

PERSZEPHONÉ: Táncolni.

WILL: Jaj, nem. Én nem tudok.

PERSZEPHONÉ: Ugyan, gyere már. Ha tényleg nem megy, megtanítalak.

WILL: Hát...

PERSZEPHONÉ: Gyere, gyere!

Perszephoné elkezdi mutatni Willnek egy egyszerű mozdulatsort, majd egyszerre csinálják.

PERSZEPHONÉ: Na, látod, hogy nem nehéz?

WILL: Tényleg nem.

PERSZEPHONÉ: És látod, milyen jól érzed magad?

WILL: Az biztos! Te egyébként hogy vagy, Perszephoné?

PERSZEPHONÉ: Én jól, mert?

WILL: Ugyan, őszintén... Kordélia.

Zene megáll.

PERSZEPHONÉ: Honnan tudod a nevemet? Mit tudsz még?

WILL: Semmi baj.

PERSZEPHONÉ: Mit tudsz még?

WILL: Nem kell aggódnod.

PERSZEPHONÉ: Mit tudsz még?!

WILL: Nyugodj meg!

PERSZEPHONÉ: Nem! Azt kérdeztem, hogy mit tudsz még?

WILL: Egy keveset. De én megértelek téged.

PERSZEPHONÉ: Nem tudsz te semmit!

WILL: Félsz. És meg tudom érteni, hogy miért. De tőlem nem kell.

PERSZEPHONÉ: Te ezt nem érted.

WILL: De megértem. Hidd el. Tudom, hogy mit érzel, de minden rendben lesz.

PERSZEPHONÉ: Honnan tudnál te bármit is? Nem voltál ott!

WILL: Ss... Ne ébreszd fel a többieket.

PERSZEPHONÉ: Pedig azt kéne. Idejöttél a semmiből, és tudsz mindent hirtelen. Elég furá, nem? Te nem találod annak?

WILL: Megértelek. Igazad van, Kordélia...

PERSZEPHONÉ: Perszephoné!

WILL: Megértelek, Perszephoné. De segíteni akarok nektek. Hogy újra normális életet éljetek.

PERSZEPHONÉ: Mi a baj ezzel?

WILL: Szívem, nem lehet egy életen át táncolni, meg énekelni.

PERSZEPHONÉ: Már hogyan lehetne? Gyerekek! Keljetek fel! Tánc van. Újra!

Mindenki felkel, és kiabálva mennek oda, táncolnak. Will leül és iszik. Perszephoné előbbre viszi Artemiszt.

PERSZEPHONÉ (*átkiabál a zenén*): Artemisz! Artemisz! Honnan tudja?

ARTEMISZ: Elmondtuk Hádésszal.

PERSZEPHONÉ: Ti normálisak vagytok?

ARTEMISZ: Fogd be a pofád! Bízdz ezt a nagyokra.

PERSZEPHONÉ: Mindent elbaszol, seggfej!

HÁDÉSZ: Perszi, gyere már velem! Ez a mi dalunk.

APHRODITÉ: Amúgy valaki nem látta Apollónt?

POSZEIDÓN: Hagyjad. Valószínű, megint ül a vécén.

APHRODITÉ: De tegnap óta nem láttam.

POSZEIDÓN: Elégge meg volt ütve, úgyhogy valószínű, hogy megint ott alszik.

Nevetnek. Táncolnak tovább. Apollón befut, a haja tele van levelekkel, a ruhája el van szakadva, valamit szorít a markában.

APOLLÓN: Megvan!

Mindenki odanéz. Apollón feláll egy asztalra.

APOLLÓN: Szóval sokat gondolkodtam. Ugye, itt vagyunk már lassan öt éve, és ahogy drága Hádészunk szokta mondani, az élet értelmét keressük, csak még nem nagyon találtuk meg, és más se lett nagyon semmi. Szól a mondás ugye, hogy aki keres, az talál, de szerintem ennyi év után lassan ideje felhagyni a kereséssel, mert egyszerűen nincs értelme. Értem én, hogy aki keres, az talál, de mikor? Hogyan? Milyen áron? *(csönd)* Tehát kerestem egy másik megoldást, mivel se előre, se hátra nem haladunk, és én ezt nagyon meguntam. Ezzel vagy egy nagyot ugrunk előre, vagy egy nagyot hátra. Vagy nagyon fent vagy nagyon lent. Szerintem is nagy dolog kockáztatni, de legalább valamire jutnánk. *(csönd)* Ne már! Ne mondjátok azt, hogy ti ezt nem unjátok, hogy itt állunk egy helyben. Jó dolog a buli meg minden, de már arra sem emlékszem, mikor voltam teljesen józan utoljára...

ARTEMISZ: Aurél, mi van a kezdedben?

APOLLÓN: Apollón! Nem megbeszéltük, hogy soha többé nem hívjuk egymást civil néven?... Adelina.

HÁDÉSZ: Aurél, kérlek, ne...

APOLLÓN: Mondom, hogy Apollón! Süket vagy, baszd meg? Korentin... Tetszik ez neked? Tetszik, hogy úgy hívlak, ahogy apád hívott, mielőtt lelépett?... Na, mi van... Korentin? Hirtelen eszedbe jutott anyuci? Hugica? Mert nekem a húgom itt van, és mégse mondom ki a nevét. Tudod, miért? Mert nem vagyok egy olyan szemét állat, hogy hagyjam, hogy eszébe jusson az, amit maga mögött hagyott. Mert tudom, hogy neki kurvára fáj az, amit ott hagytunk abban a rongyfészekben öt évvel ezelőtt.

APHRODITÉ: Kérlek, fejezd be...

APOLLÓN: Aphrodité. *(odamegy hozzá)* Mindennél jobban szeretlek téged, és szeretni is foglak. Semmi nem tud ezen változtatni. Most kicsit más lesz, de meg fog oldódni.

APHRODITÉ: Mire készülsz?... Apollón!

APOLLÓN: Tudjátok, régóta ez a hely tartja nekünk a mennyet és lent a poklot, amíg lehet. De meddig lehet? Mikor fog ez a rohadt tető beszakadni? Ha beszakad, majd ránk esne a menny talán? Vagy mielőtt beszakadhatna, megnyílik alattunk a föld, és aztán hopp. Leesünk mind. Vagy csak feljön a pokol. Feljön az Ördög. *(ránéz Willre)* Talán már itt is van. Megjött az ördög gyorspostával. *(nevet)* Szóval, itt hagyom nálatok a földet, aztán meg az ég velem!

Megeszi az összes bogyót, ami a kezében volt. Összeesik.

II. FELVONÁS

ELSŐ JELENET

Ugyanaz a tér, a kanapék előbb vannak, a fal egyszínű. Will egy könyvet olvas, ami eddig is a színen volt, hátul letéve. Apollón a kanapéra van fektetve, mellette Aphrodité, Artemisz. A többiek le vannak ülve.

ARTEMISZ: Nem értem. Mindig ő volt a legvidámabb, mindig poénkodott meg minden. Hogy lehetett, hogy...

POSZEIDÓN: Nem tudhattad, hogy mi van benne, Arti.

APHRODITÉ: De nem! Ne használjatok múlt időt! Nem halt meg! Nem halhatott meg!

PERSZEPHONÉ: Aphrodité, muszáj elfogadnod, hogy...

APHRODITÉ: Nem! Nézd meg még egyszer! Kérlek...

Hádész odamegy, és megnézi Apollón pulzusát.

HÁDÉSZ: Nagyon sajnálom, Afro...

APHRODITÉ Nem... Nem... *(sír)*

WILL: Szóval... itt van ez a könyv, amit az előbb találtam hátul, és valószínű, Apollóné lehetett, mert van beleírva pár dolog. Ez az ő kézírása?

Artemisz odasiet, nyomában Aphrodité.

ARTEMISZ: Ez az...

POSZEIDÓN: Miket írogatott?

APHRODITÉ: Nem... Nem tudom... Istenem, nem vagyok képes kitalálni, nem! Nem is ismertem őt. Az egész az én hibám.

Aphrodité el. Artemisz utána akar menni, de Poszeidón nem engedi. Perszephonét küldik.

WILL: Mintha megjelölte volna, hogy hol nem találta meg azokat a... azokat az akármiket, amiket megevett. Nézd! Itt ír ilyeneket, hogy észak-kelet, dél-nyugat meg minden, és random vonalak, amik útvonalak lehetnek leghamarabb.

HÁDÉSZ: De mi ez a cucc egyáltalán?

WILL: Valami latin neve van. Kis piros. De mintha nem pont ilyen lett volna.

Poszeidón odamegy, nézi a könyvet.

POSZEIDÓN: Nem találhatott valami mérgezőbbet? Van a név mellett egy nyíl, ami felfelé mutat. Lehet, hogy azt jelenti.

WILL: Lehet.

ARTEMISZ: Egyáltalán honnan kapta ezt a könyvet? *(elcsuklik a hangja)*

Poszeidón int Hádésznek.

HÁDÉSZ: Nekem erre szerintem kell egy cigi! Will, jössz?

WILL: Nem, köszönöm, nem dohányzom.

Hádész odalép.

HÁDÉSZ: Nem kérdeztem!

Will, Hádész ki. Poszeidón várja, hogy Artemisz mondjon valamit, majd közelebb megy hozzá. Közben beúszik a zene (Platon Karataev: Most magamban).

(csönd)

POSZEIDÓN: Szívem... Artemisz... Adelina...

ARTEMISZ: Meghalt. Érted? Meghalt a bátyám! *(sír)*

POSZEIDÓN: Tudom, édes. De én még itt vagyok neked, és az jó, nem?

ARTEMISZ: Nem! Nem olyan! A másik felem volt, érted? A jobbik felem! Nélküle semmi sem olyan. Semmi! És ezt senki se tudja megváltoztatni. Neked nincs ikertestvéred! Te nem tudod, ez milyen! Volt közöttünk egy olyan kötelék, amit nem lehet megteremteni vagy elmagyarázni, de... nekem ez most olyan, mintha kitépték volna a szívem. *(kapkodja a levegőt)*

POSZEIDÓN: Tudom, hogy neked ez nagyon fáj, de segíteni akarok neked, mert mindennél jobban szeretlek, és én is elveszítettem egy barátomat, és tudom, hogy ez a közelébe se ér a tiednek, de nekem az is fáj, hogy neked fáj.

ARTEMISZ *(remeg)*

POSZEIDÓN: Artemisz, kérlek, nagyon megijesztesz. Nem akarom, hogy bármi bajod essen! Kérlek. Kérlek, Adelina, csak mondj valamit!

ARTEMISZ: Menj. El. A. Picsába!

POSZEIDÓN: De én csak segíteni akarok neked, Artemisz! Az egy dolog, hogy nem tudom megérteni, ami benned van, de ha beszélsz hozzám, ha megpróbálsz elmagyarázni, akkor biztosan jobb lesz. Tényleg, én nem akarom, hogy valami változzon kö...

ARTEMISZ: Nem! Semmi nem lesz ugyanolyan! Miattam halt meg! Érted? Aurél miattam halt meg!

POSZEIDÓN: Azt hittem, nem szereted a rendes nevét használni...

ARTEMISZ: Nem is! De téged most miért ez érdekel? Azért, mert eszembe jut, mekkora faszok voltunk gyerekként, és kurvára fáj. Fáj, hogy egy nagy seggfej voltam, és direkt okoztam neki fájdalmat, érted? Direkt!

POSZEIDÓN: Adelina! Csak egy gyerek voltál!

VISSZHANG: Nagyon rossz gyerek vagy, Adelina! Tizenegy évesek vagytok. Ebben a korban a lányoknak már felnőttként kell gondolkozni. A bátyád majd utolér téged!

ARTEMISZ: Nem számít! Nem lett volna szabad! De nem baj, majd úgyis utána megyek nemsokára...

(csönd)

POSZEIDÓN: Adelina, most vagy gyerekes!

ARTEMISZ: És akkor mi van, Celesztin? Lehetek kurvára gyerekes, de akkor is meg fogok halni egyszer! Ahogy te is. Ha akarod ezt, ha nem! Ilyen az élet! Kegyetlen.

POSZEIDÓN: De gyönyörű is lehetne, ha nem szorítanád össze a szemed, hanem kicsit látnál is.

ARTEMISZ: Meghalt a bátyám, Celesztin. Meghalt. Megölte magát. Öngyilkos lett! Mi a fasz szép ebben? Nem az én hibám az, hogy eltűnődöm a halálon. Szép lehet, nem? Nyugis hely. Békés lehet. Meg egy bátyám. Tudom, hogy te arra vársz, hogy azt mondjam, elleszünk ketten is, de nem. Nekem szükségem van a másik felemre, aki a bátyám, akkor is, ha tetszik, ha nem. De végső soron. *(kiabál, hogy a kintiek is hallják)* Elvégre ide mi mind meghalni jöttünk, nem? Azért szöktünk el mind, mert kurvára utáltuk az életünket, meg hogy senki sem tisztel minket. Eljöttünk keresni egy új életet, de mind tudjuk, hogy legbelül mire értettük a változást.

POSZEIDÓN: Nagyon megbántottál most, Adelina.

ARTEMISZ: Sajnálom, ez van. Ilyen vagyok én. Már nem kell sokáig elviselni úgyse!

Poszeidón el. Artemisz odamegy a mikrofonhoz (visszhangzik).

ARTEMISZ: Artemisz. 21. Jogra akartak küldeni, de nem akartam. Nem szeretem az olyan dolgokat. Igazából azt sem tudom, mit szeretek. A bátyámat szerettem. Ő megölte magát, most meg kínoz a büntudat, mert amiért a szüleim kedvére mindent megtanultam, és kitűnő voltam, addig ő lent maradt. Néztem, ahogy megalázzák, meg ordítanak velem. Végignéztem mindent. De nem szóltam semmit sem. Azóta is öl a büntudat. Ez az énem Adelina volt. Hát ezért hoztam magamat ide, hogy megszabaduljak a büntudattól. A barátomat is szeretem. Celesztin. De ellöktem magamtól, és most büntudatom van. Nem tudom, hogyan hozhatnám helyre. Ezért fogom elvinni magam hamarosan.

MÁSODIK JELENET

Artemisz bemegy középre. Zene (Platon Karataev: Lassú madár). Mindenki bejön, és ritmusra lépkednek (nyomott hangulat). Majd Artemisz odamegy Willhez, aki egy asztalnál ül.

ARTEMISZ: Szia, szépfiú!

WILL: Oh... Szia...

ARTEMISZ: Mit mondtál, honnan is jöttél?

WILL: Hát... Kintről...

ARTEMISZ: Jó, jó, de honnan?

WILL: Artemisz, te részeg vagy?

ARTEMISZ: Talán egy kicsit. De mindegy is. Van nálad valami erős cucc?

WILL: Mire gondolsz?

ARTEMISZ *(a fülébe súg, Will elmosolyodik)*

WILL: Gyere velem.

Artemisz, Will ki. Poszeidón utánuk néz.

HÁDÉSZ: Aphrodité... Aphrodité!... Aphrodité! *(odamegy hozzá)* Hé!

APHRODITÉ: Mi?

HÁDÉSZ: Jól vagy? Egy csomószor szólítottalak.

APHRODITÉ: Bocsi, csak elgondolkoztam, de jól vagyok.

PERSZEPHONÉ: Nem. Nem vagy jól.

Aphrodité elkezd sírni. Perszephoné megöleli.

APHRODITÉ: Nagyon fáj, hogy elment, de az még jobban, hogy nem vettem észre, hogy nincs jól.

HÁDÉSZ: Nem a te hibád. Túlságosan megszoktuk azt, hogy egyikünk sincs jól, és túl jól elsajátítottuk azt, hogy ne érezzünk semmit. Ez már gáz. Hogy érző emberi lényekből ezek lettünk.

PERSZEPHONÉ: Gondoljátok csak el. Megszülettünk mint kicsi, apró érző lények milliónyi lehetőséggel. Akkor elkezdesz nőni, és álmodozol, sorjába veszed, mit akarsz elérni. Aztán még nagyobb leszel, kezded bontogatni a szárnyaidat, és mikor sikerült apró szárnyakat bontani, boldogan odamész a felnőttekhez, hogy megmutasd őket, és mire ők látják a kezdetleges szárnyat, már nem mosolyognak rajta, mint amikor mesélted, hanem rögtön letörik őket. És miért? Mert ők a maguk idejében nem voltak erre képesek, most pedig félnek, hogy már túl késő.

POSZEIDÓN: Azt csinálhatsz az életben, amit akarsz, ha az egyezik az ő elképzelésükkel.

Halk nevetés.

HÁDÉSZ: Ez annyira elcseszett. Azt akarják, hogy azt az életet éljük, amit anno ők akartak, csak nem hagyták nekik...

APHRODITÉ: Mert az ő szülei is az ők álmaikat valósították meg általuk. Apollón meg Artemisz is így volt. Nem csoda, hogy nem bírják... bírták.

POSZEIDÓN: Én nem bántam meg, hogy eljöttünk, sőt... Szerintem a legjobb döntésünk volt kiszállni abból a mókuserékből, még akkor is, ha...

WILL *(az egyik szélén állt egy ideje)* Soha többé nem látjátok őket.

HÁDÉSZ: Ha már nem leszünk itt sokáig.

Hátulról egy nagy csattanás. Poszeidón kifut.

APHRODITÉ: Mi volt ez?

PERSZEPHONÉ: Ss...

POSZEIDÓN *(hátulról, kiált)*: Adelina!

Eltelik pár másodperc. Poszeidón visszajön, és a karjában tartja az eszméletlen Artemiszt.

HARMADIK JELENET

Poszeidón nem szól semmit, csak leteszi Artemiszt a kanapéra. Will hoz egy fehér, áttetsző anyagot, amit ráterít Artemiszre.

(csönd)

Poszeidón nekifut Willnek, ütni kezdi. Will először hagyja, majd megfogja a kezét.

WILL *(suttog)*: Állj le! Tudod jól, hogy ezt akarta. Nem bírta így tovább.

POSZEIDÓN: De én itt voltam neki... *(elveszi tőle az egyensúlyát, Willbe kapaszkodik)*

WILL: Jobb így. Rá kellett jönnöd, hogy az élet a legkeményebb játszma, amit valaha is játszani fogsz... Celesztin.

POSZEIDÓN: Azt hiszem, már eleget játsztam.

WILL *(elmosolyodik)*: Látjátok? Ennyi volt. Ennyi volt az élet. Ahogy jött, ahogy itt volt, már el is ment. Hé! Nézzétek! Lehet, hogy a halál máris ott vár a hátsó sorban...

PERSZEPHONÉ *(suttog)*: Ki lesz a következő?

NEGYEDIK JELENET

Középre kerül egy asztal, székekkel. Hádész ott ül, iszik. Aphrodité jön.

APHRODITÉ: Te mit csinálsz itt?

HÁDÉSZ: Iszom.

APHRODITÉ: Jól vagy?

HÁDÉSZ (*megáll a pohár a kezében*): Élek, Afro, köszönöm a kérdésedet.

APHRODITÉ: Tehát nem vagy jól te sem.

HÁDÉSZ: Persze, hogy nem. Aphrodité, gyerekkorunk óta ismerjük egymást. Tudjuk mind a ketten, hogy mi van.

Beúszik a zene (Platon Karataev: Partért kiáltó).

APHRODITÉ: Emlékszel még?

HÁDÉSZ: Mire?

APHRODITÉ: Mikor kábé nyolcévesek voltunk. Ott feküdtünk egy nagy fa alatt, és néztük a felhőket. Veszekedtünk arról, hogy melyik mire hasonlít. Én megkérdeztem tőled, hogy vajon hol van Isten. Hogy van-e Isten. Te erre csak annyit mondtál, hogy van-e élet egyáltalán, nemhogy Isten. Akkor meg kezdél filózni. Mi van, ha ez az egész nem igaz. Ha mindez nem történik meg. Csak elképzeljük, és nem is vagyunk. Az elmémbe égett ez a pár mondatod. Mikor a gyerekkor után azt hisszük, hogy elkezdénénk élni, akkor halunk meg. És ezt legbelül tudjuk. Ezért is örülünk neki annyira. De nem valljuk be. Mert gyávák vagyunk. Gyerekként nem tudod, mi vár, de mikor rájössz, elfogadod azt, hogy haldokolsz. Lehet, hogy még hetven év. Ötven. Harminc. Tíz. Öt. Három. Kettő. Egy. Vagy annyi se. Ki vagyok én? Kik vagyunk mi? Kik ők? (*csönd*) Ki ő?

(csönd)

HÁDÉSZ: Az ördög.

APHRODITÉ: És meg fogunk halni?

HÁDÉSZ: És meg fogunk halni. De ne félj. Mikor eljöttünk, erre voltunk ítélve.

APHRODITÉ: Akkor csoda, hogy eddig húztuk.

HÁDÉSZ: Húztuk. De most megjött igazságot szolgáltatni, úgy, ahogy csak az ördög tud.

ÖTÖDIK JELENET

Ugyanott. Poszeidón jön öltönyben. Leül, iszik. Perszephoné jön.

PERSZEPHONÉ: Hej.

HÁDÉSZ: Hej.

PERSZEPHONÉ: Miért van rajtad öltöny?

HÁDÉSZ: Temetésre megyek, kedvesem.

PERSZEPHONÉ *(értetlenül néz)*: Artemiszére?

HÁDÉSZ: Is. Apollónéra is. Poszeidónéra is. Aphroditéére is. A tiedre is. Az enyémmre is.

PERSZEPHONÉ: Vagyis.

HÁDÉSZ: Ma mind meghalunk, angyalom. Látod? Hiába tekintettük magunkat isteneknek, nem lettünk halhatatlanok.

PERSZEPHONÉ: Tényleg nem...

Apollón a háttérben odamegy a zongorához, beúszik a zene (Novo Amor: State lines), majd énekel.

HÁDÉSZ: De szép lett volna. Egyébként téged sajnállak a legjobban. Te tényleg akartál élni.

PERSZEPHONÉ: Hogy érted?

HÁDÉSZ: Soha nem szeretted igazán senkit. De voltak álmaid, és élni akartál. Akkor is élni akartad azokat az álmokat, ha senki nem hitt benned. Aztán megijedtél, hogy mi van, ha tényleg igazuk van, és nem fog összejönni. És ezért jöttél el te is.

PERSZEPHONÉ: Én nem...

HÁDÉSZ: Ugyan már, Kordélia! Mind tudjuk, hogy így van. Te nem voltál olyan, mint mi. Te nem azért jöttél, mert valami rohadt szar volt, hanem csak simán félelemből. Nem azért, hogy változzon valami, vagy valaki miatt, aki fontos volt neked.

PERSZEPHONÉ: Korentin...

HÁDÉSZ: Szeretsz te engem, Kordélia?

PERSZEPHONÉ: Én... én...

HÁDÉSZ: Gondoltam.

PERSZEPHONÉ: Nem! Nem! Félreérted! Nem azt mondom, hogy nem szer... *(elcsuklik a hangja)*

HÁDÉSZ: Szeretlek. Ez az a szó. Szeretlek. Én tényleg szeretlek. De te ezt nem tudod visszamondani nekem. *(Perszephoné mondani akar valamit, de Hádész ekkor ráteszi az ujját a szájára)* Igen. Lehet, hogy fontos vagyok neked. De az nem az a szeretet, amit én akartam. *(csönd)* Nem tudom, hol, de majd ott is szeretni foglak szerelemmel vagy akár szerelemtelenül. Kordélia, tudom, hogy nem hiszel Istenben, de tiszta szívemből kívánom neked, hogy áldjon meg téged, és vigyázzon rád valaki majd a folyó túlsópartján. *(megcsókolja a homlokát)* Vigyázz magadra, kedvesem, és találj majd valakit, akit tényleg szeretni tudsz.

Hádész el. Perszephoné odamegy a mikrofonhoz.

PERSZEPHONÉ: A nevem Perszeophoné. 22 éves vagyok. Engem, azt hiszem, mindig szerettek. Népszerű voltam, az origó, bárhol voltam, és mindenki a barátom akart lenni. Mégse éreztem magam sohasem jól. Voltak álmaim. Híres akartam lenni. Olyan, akire felnéznek, és aki tehet valamit a viláért. Akartam, hogy legyen valami, amiért érdemes volt megszületnem. Mikor elmondtam a szüleimnek, hogy híres szeretnék lenni, kinevettek, és próbáltak lebeszélni, mert ők szebb jövőt képzeltek el a lányuknak, nem egy ilyen bizonytalan szakmát. Itt figyeltek rám először. Egész életemben ott voltak, és szerettek is, azt hiszem, de sosem törődtek velem igazán. Azt hiszem, ezért is nem tudok szeretni senkit, mert az ilyen fajta szeretet nekem A szeretet. Ez pedig nem tetszik. Félttem, hogy igazuk van, és tényleg nem lesz belőlem semmi. Ezért hoztam ide magamat. Most már félek, hogy tényleg nem fogok tudni szeretni senkit, és ezzel még több embert bántok meg. Ezért is fogom magam elvinni. Ha nem más fog.

HATODIK JELENET

Az asztal hátrakerül. Beúszik a zene. Mindenki ünneplőben. Elöl keringőzik Hádész Perszeophonéval, Poszeidón pedig Aphroditével. Will a sarokból nézi őket. Majd Hádész és Poszeidón el, Aphrodité és Perszeophoné előre jön. Leülnek a színpad szélére. Beúszik a zene (Platon Karataev: Lombkoronaszint).

PERSZEPHONÉ: Félsz?

APHRODITÉ: Mitől?

PERSZEPHONÉ: A haláltól.

APHRODITÉ: Nem.

PERSZEPHONÉ: Hogyhogy?

APHRODITÉ: A mennyben csak jobb, mint itt, nem?

PERSZEPHONÉ: Hol van az? Van egyáltalán? Ha van is, jutnánk mi oda egyáltalán?

APHRODITÉ: Miért ne jutnánk?

PERSZEPHONÉ: Mit tettünk mi, hogy oda jussunk? Semmit.

APHRODITÉ: Semmit.

PERSZEPHONÉ: Semmit nem tettünk azért, hogy másnak jobb legyen. Csak magunknak. Mindig csak magunknak. Önzően. Senki más. Csak mi. *(csönd)* Ha van is mennyország. Tegyük fel, hogy van. Mi lenne ott? A nagy háborús királyok haláluk után feldúlták azt is? Mi van, ha ott nincs semmi más, csak romok meg por. Mi van, ha túl sokan vannak már ott, és ha Istenen túlnőtt a népe, és már őt is sírba tették. Mi van, ha azóta elszabadult egy nagyobb Isten. Vagy ha nem nagyobb. Egy másik. Aki nem kegyelmes, hanem könyörtelen.

EGYÜTT: Az ördög.

PERSZEPHONÉ: Én félek, Edvina, mert a kapu, ami előtt állunk, túlságosan rozoga, és lehet, hogy ránk zuhan, mielőtt bemennénk rajta.

Will, aki eddig hallgatta a beszélgetést, most mosolyogva bejön, van nála három pohár.

WILL: Hölgyeim! Láttam, hogy kint ültök a hidegben. Nem akartalak zavarni, hogy behívjalak, de gondoltam, egy itálnak örülnétek.

Odaadja a poharakat. Azt a kezét nyújtja oda, amelyikben két pohár van.

APHRODITÉ: Nem kaphatom meg azt? *(rámutat arra a kezére, amelyikben a sajátját fogja)*

WILL *(nevet)*: Miért kéne pont ez neked?

APHRODITÉ: Úgy tűnt, abban több van.

WILL: Majd hozok neked még, ha kérsz. Az életre. *(gyorsan beleiszik a sajátjába)*

APHRODITÉ: A boldogságra.

PERSZEPHONÉ *(gúnyosan)*: Az örök életre.

WILL: Igyatok!

Addig áll ott, míg mind a ketten isznak egy nagyobb kortyot.

WILL: Na, hagylak is titeket. Ha szükségetek van valamire, rögtön szóljatok.

Elindul kifele, mikor félúton van, Perszephoné utánaszól, de nem néz rá.

PERSZEPHONÉ: William!

WILL: Igen?

PERSZEPHONÉ: Ki vagy te?

Megfagy a kép. Aphrodité onnan beszél, ahol van, visszhang van téve a hangjára.

APHRODITÉ Aphrodité. 20. Rájöttem, hogy élni akarok. Edvina idehozta magát. Aphrodité meg már vinné el, de elvesztette az irányítást. Félek. Mind félünk. De már túl késő.

Folytatódik.

WILL: Angyal, kedvesem. Angyal.

Will ki. Perszephoné lehúzza a pohár tartalmát. Megfagy a kép.

APHRODITÉ: Ne!

PERSZEPHONÉ: Mondtam volna, hogy egészségedre, de az túl ironikus lett volna.

APHRODITÉ: Miért csináltad?

PERSZEPHONÉ: Mindegy már nekünk, kicsi. Ha nem így, máshogy. *(csönd)* Idd meg.

Aphrodité remegő kézzel megissza.

APHRODITÉ: És most?

PERSZEPHONÉ: Várunk. Azt hiszem.

APHRODITÉ: Szeretlek, Kordélia.

PERSZEPHONÉ *(fájdalmasan mosolyog)*: Jó legyen majd, Edvina, ha nem találkozánk.

APHRODITÉ: Fogunk. Remélem.

PERSZEPHONÉ: Remélni.

Csend. Elnyelik pár másodperc, majd hallatszik egy harang, ami az éjjelt jelzi. Mind a ketten hátraesnek. Majd lassan jön Will, és először megfogja Perszephonét, és lassan kihúzza színről, de nem emeli fel. Aphroditét ugyanúgy.

HETEDIK JELENET

Will, Hádész és Poszeidón lassan bejönnek három oldalról. Két-három lépésre megállnak egymástól.

WILL: Na, fiúk? Most mi lesz?

HÁDÉSZ: Mégis mi lenne, mondd?

WILL: Ti mondjátok meg. *(mosolyog)*

POSZEIDÓN: Ne játssz tovább, az istenért!

WILL *(felszisszen)*

HÁDÉSZ *(nevet)*: Ne emlegesd Istent, mert a végén fel fog gyúlni.

WILL: Nem.

HÁDÉSZ: Micsoda?

WILL: Nem vagyok Isten?

HÁDÉSZ: Senki nem mondta azt! Senki! Mind tudjuk, hogy ki vagy te.

WILL: Ki?

HÁDÉSZ: Az ördög maga.

WILL: Nem igaz.

HÁDÉSZ: Nem? Akkor meg kicsoda? Meséld el nekünk is.

WILL: Angyal.

Hádész és Poszeidón nevet, közben előremennek, és Will a hátuk mögött marad.

HÁDÉSZ: Hallottad? Azt mondta, angyal. Azt mondta, angyal!

POSZEIDÓN: Milyen angyal?

HÁDÉSZ: Milyen angyal az, aki embert öl. Ez az ördög. Ez az ördög maga!

POSZEIDÓN: Hisz megölte őket. Megölte őket mind!

HÁDÉSZ: Hol vannak most, mondd? Hová küldted őket?

Will a szöveg közben lassan odament a hátuk mögé. és pár centire állva Hádésztól szólal meg.

WILL: Jobb helyre.

Hádész és Poszeidón megugrik, majd hátrál. Will követi Hádészt.

HÁDÉSZ: Végül is logikus. A pokol ennél csak jobb hely lehet.

WILL: Egy szóval se mondtam, hogy ott vannak.

HÁDÉSZ: Akkor mégis hol?

WILL: Máshol.

HÁDÉSZ: Hol, baszd meg? Hová küldted őket, te!? Te fekete angyal, te!

WILL: Jobb! Helyre!

Will hirtelen elővesz az öltönye belső zsebéből egy pisztolyt. Hádészra szegezi, mire Hádész és Poszeidón nem szól semmit, így maradnak körülbelül fél percig. Majd Poszeidón keresni kezd valamit a zsebében. Beúszik a zene (Platon Karataev: Csak befelé).

HÁDÉSZ: Hagyjad! Most akkor engem is megölsz?

WILL: Meg.

HÁDÉSZ: És miért?

WILL: Mert.

HÁDÉSZ: Miért?

WILL (*remeg*): Mert meg kell! Fogadd el! Ti nem vagytok jók! Sohasem voltatok. Próbáltatok elszökni egy olyan dolog elől, ami mindig is megvolt. Ezt nem lehet! El kell fogadni, le kell élni így egy életet, majd meghalni. Nem változtatunk. Miért nem tudtatok olyanok lenni, mint mindenki más?

HÁDÉSZ: Mint mindenki más? Ez fáj neked ennyire? Hogy mi változtattunk, és neked nem jött össze?

WILL: De összejöhetett volna...

HÁDÉSZ: Ha?

WILL: Nincs ha!

HÁDÉSZ: Ha nem féltél volna annyira.

WILL: Én nem félek!

HÁDÉSZ: De félsz, William. Félsz a változástól. Félsz a jövőtől. Félsz, hogy több vagy, mint amennyit mások látnak benned. Félsz a félelemtől, pedig az nem szégyen.

WILL: Nem igaz! Nem igaz!... Én nem félek... Semmitől *(elcsuklik a hangja)* sem...

HÁDÉSZ: Ó, Will, már hogyné félnél. Mindenki fél néha, és...

Will hirtelen elsüti a fegyvert, ami eltalálja Hádészt. Poszeidón a földre esik az ijedségtől, Will összeröppen.

HÁDÉSZ: Én mindig féltem. És mindig is el voltam veszve. De legalább más voltam. Más, mint te. És most már nem félek. *(összeesik)*

Will odamegy, és megnézi a pulzusát. Majd Poszeidónhoz megy, és csak nézi, majd rászzegezi a fegyvert. Beúszik a zene (Planton Karataev: Tűz mellé).

POSZEIDÓN: Will, te nem vagy rossz... Nem késő másnak lenni... Nem kell fél...

WILL: Nem! Félek! Fogd már fel, hogy rohadtul nem félek!

POSZEIDÓN: De én igen. Jó fele ment minden. Aztán elveszítettem egy barátomat. Majd a szerelmem. Majd mindenki mást. És ettől félek. Hogy most velem mi lesz úgy, hogy ők nincsenek. Rajtuk kívül senki sem fogadott el. És most nincsenek. *(csönd)* De most a félelem mintha keveredne a nyugalommal. Azzal a nyugalommal, hogy a fényben majd újra találkozunk.

Will lassan leengedi a fegyvert.

WILL: Én nem akarlak megölni téged. Utolólágra őket sem akartam.

Ledobja földre a fegyvert, odamegy és megöleli Poszeidónt, aki közben eléri a pisztolyt, és felveszi. Mindketten sírnak. Így maradnak egy kicsit, majd Poszeidón összeszorítja a szemét, és Will fejéhez szegezi a fegyvert, mire Will még jobban szorítja magához. Lelövi. Majd elengedi, és négykézláb arrébb megy, hosszasan belenéz egy reflektorba, majd fejbőlövi magát is.

NYOLCADIK JELENET

Bejön Zeusz, fehérben, a kezében pisztoly. Csendben körbemeleg, és végignézi a színpadon fekvőkön. Vár egy kicsit, majd lassan mind a hármat meglövi még egyszer. Kimegy, és behoz egy fehér, áttetsző anyagot, amivel letakarja Hádészt. Kimegy, behoz még egyet, amivel Poszeidónt takarja le. Még egyet, amivel Willt. Majd lassan kimegy a színpad széléig, és meghajol, majd kimegy. A fények nagyon lassan mennek le, miközben kimegy. Mikor beér a takarásba, hallatszik egy puskadörgés, majd hátraesik, úgy, hogy megint látható lesz a színpadon.

Függöny.

VÉGE